

10 FEBRU.

նակույթեան ստորառութիւնը կուտան անոնց
ընդմէջէն ընկնող մարտիկները:

Վերջ ու զոտացուց քիչ քարոզչական գործունեականության արտաքինը և՛ հրապարակախոսականը օրոքը թերեւս քիչ մը յետոյ, իրենց վերաբերին շունչը ախտի տան՝ պահելով իրենց մէջ զգուշացումները ու կարօտը իրենց ընտանեաց և սիրտանց զաւակաց, որ՝ տարեկներէ ի վեր կայրէր կը տօթորէր զիրենք։

Կոմի աղբեօք մեր Ազգ. Հիւանդանոցի լիտահեման կամարներուն տակ այդ վնասաւոր արտաքինները իրենց հողշունչ և սիրտ-վարար քարոզչեթով՝ Ո՛չ (*):

Եւ երբ մէնք, տունէ տուն, վաղորդէ յիտղոց Ս. Մննուդի այցելութեան հրապարակ, անդի մեր խեղճ զաւակը արեւնակից եղբայրները, հետո՛ւ շատ հեռու իրենց ծննդավայրէն, ընտանեկան անաչ յիշատակներով ու գուրգուրանքով լեցուն վերջին շունչը աղբարը հօծիւններու ու մշտաւանջներու անդունդէն երկինք կը դրնին զորի բացարձակապէս, կրօնական ու հոգեկան ամփոփանքներ, վերջին վրէժաւու կծկումը սակայն պահելով իրենց զէ՛մքի ծալքերուն մէջ, անոնց օրոքը մենք անկրկնաւթնաթիւ Բրիտանիա առաքեալները կոչուելու համարը ունին։

Մտքըր-Բէյ ԼեիՈՒ ՓիՓՈՒՁԵՆՆ

ՌԻԼԵԻՈՐԻ ՆՈԹԵՐ

Եւ.

Տանկը անձուկ ձեմավայր մ'է ամառ համար առիթէն կօտորէ, ու պահ մ'ապարտանքէն կը զլտնէր, քաղաքին տեսքը Բարսեկն ու ուսինքնու երկար շարքէն կը ցցուին ամէն կողմ՝ ամուլ բուսակալն ու խոլիւն, որ Սերաստիան կը զրկէ միգրատան մ'ըլլալու բաղդաւորութենէն։

Վար կիջենք. յանկարծ մեր դէմն էլաւ վառական մը, Հայր Ռնդրիտն է ըստ ինձ, նորեկը ցոյց տալով։ Մենք որ զինչը ինտուէր տուած էինք, հացիկ յիշուած մեկնման ժամուն կուգար նա մէզ ըսելու «Պարտիզաններն սենեակն էի, անոր հետ Բաճուր՝ կը խաղայ, ասոր համար ուշ է մտցոյց գալիքիդ»։ Ենկեաւ զխնայալ Հայր սուրբին անսպասան բարեպաշտութիւնը, շաղաճի ծիծաղով մը ըսինք իրեն «Վարդապետ, թափու խաղաղ մեղք չէ՞»։

Վարդապետն որ սոսկալի հայրման մը է ապառք թերեւս՝ սկսաւ տկայայտի լըր՝ Տահարկ մեղք մը գործած ըլլալու խաթով։—Բարդ ընդունուած կործնէն այն թէ՛ միւսերկայ յարկի տակ ու միւսերկայ բայրութեան մէջ միայն նմանները կրնան սնտիկ ու մեծնալ։ Ս. Նշանի վանքը զոր հակառակը կը սնչէր Հայր Ռնդրիտն, Հայր Տրիտին երկու հակառակ դէմքէն են միւսերկայ պատկերներն, երկու հակառակ թիւնները, կամ աւելի, ճիշդը, երկու հակառակները, մարդկային տարածում գալիքարեան, օրոքը միւսերկայ սեւեռով բարեւած, ու մէկ եպիսկոպոսի հովանաւորութեան ցարդ։

Կայցեկենք վանքի որդերուն, ու կանչենք երկթի տանիւնը « Սնապատը որ կը գտնուի վանքէն քառորդ ժամ հեռու դէպ հարաւ-արեւմուտը։ Անապատ երբեմն ճգնարանն եղած է վանքի բաւամիթէ միտքան կրօնաւորներուն և սուրբ պատաճառաւ ընդերկրեայ գաղտնաւոր մը հաղորդակցութեան կը դնէ երբեմն այդ երկու առանձնարաններուն միջեւ։

Այս այցելութիւններէ վերջ Տամբան եւրի երկար ու կոր մէկ գծի մը հետեւէր դարձանք քաղաք, բայց (իսթըր մէջէն նախ) բաւական յոգնած ու քրտնած, հարկաւոր ցուրտ օդին։

(*) Կը յատնք թէ Հիւանդանոցին մը ըլլալիքը բարեկեցութեան տարին ապահովելու ալ ուշապիտութիւն պիտի տրուի։

Դ. Ս.

